

Column 146. Bedankt voor uw onbegrip!

Het regende. Ik parkeerde bij Fontys. Een hek versperde de weg. Aan het hek hing een bord met een omlooproute. Dus, liep ik om. Ik werd nat. Even verderop stond een bord met: 'bedankt voor uw begrip.' Ik vond het misplaatst.

Kijk, als er alleen een omloopbord had gestaan, had ik begrip kunnen *tonen* door om te lopen. Nu was er een hek. Dus moest ik wel omlopen. Het bedankt-voor-uw-begrip-bord voelde daarmee niet als een bedankje, maar als een bevel.

Gij! Zult! Begrip! Tonen!

Dus, eerst word je iets onmogelijk gemaakt. Omdat ze verwachten dat je geen begrip zult tonen en vervolgens word je bedankt voor je begrip. Technologie gaat dat, verwacht ik, alleen maar erger maken. Nu is het een hek. Of rooksensoren in de hotelkamer. Straks zijn het chatprogramma's die woorden censureren. Laptops waarop je geen porno kunt surfen. Auto's die niet te hard *kunnen* rijden. Thermostaten die je niet hoger kunt zetten. Kranen die slechts druppelen. Digitale gezondheidsbewijzen zonder welke je nergens binnenkomt.

Niets kan. Alles moet. En overal word je bedankt voor je begrip!

Ik vroeg aan een man met een geel hesje waarom dat hek er stond. Waarom niet alleen een bord met een omloopverzoek? Meneer, mensen kunnen niet meer lezen, was zijn antwoord. Vooral studenten niet. Die hebben allemaal, hoe noem je dat? Dyslexie!

Het deed me denken aan een campagne die ik 20 jaar geleden met mijn toenmalige reclamebureau voorstelde aan Stichting Dyslexie Fonds.

Dyslexie?

Toon eens wat gebrip!

Dat was ook misplaatst.